

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **O. P.**, zastoupen JUDr. Františkem Výmolou, advokátem se sídlem Praha 5, Husníková 2080/10, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 196/2003 - 28, ze dne 19. 1. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-1162/VL-10-K03-2003, ze dne 14. 7. 2003. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádný důvod, který by bylo lze podřadit pod ust. § 12 zákona o azylu, neboť ani v žádosti o udělení azylu ani v pohovoru neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován ve smyslu ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu. Rovněž rozhodnutí žalovaného

o neudělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný měl dostatek podkladů pro rozhodnutí o této otázce a posoudil ji v mezích stanovených zákonem. Žalovaný dále postupoval v souladu s ust. § 91 zákona o azylu, když v případě žalobce neshledal existenci překážek vycestování, neboť z informací o zemi původu a z údajů uváděných žalobcem nelze učinit závěr, že by náležel k osobám ohroženým z důvodů zde vypočtených. Žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav pro posouzení udělení azylu žalobci a napadené rozhodnutí bylo dle názoru krajského soudu vydáno v souladu se zákonem. Námitka žalobce, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, resp. ke způsobu jejich zjištění není důvodná, neboť z pohovoru k podané žádosti vyplývá, že v tomto smyslu vyzván byl, leč k podkladům se nevyjádřil a žádné doplnění nenavrl. Z uvedených důvodů krajský soud v Hradci Králové žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád právní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel tvrdí porušení předpisů o řízení správním orgánem, konkrétně ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný podle stěžovatele nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci. Dále má stěžovatel za to, že důkazy, které si správní orgán pro rozhodnutí opatřil, nebyly úplné, čímž opět porušil ust. § 32 odst. 1, jakož i § 34 odst. 1 správního řádu, a nemohl tudíž správně posoudit pro rozhodnutí podstatné otázky skutkové a právní. Rozhodnutí žalovaného podle stěžovatele nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. V dalším textu stížnosti se stěžovatel odvolává na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky v lednu 1992 v Ženevě, konkrétně na čl. 53, podle kterého se může stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování, ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory, a v konečném součtu pak mohou vyvolat efekt, který může opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě, a čl. 43, podle něhož se opodstatněné obavy z pronásledování nemusejí nutně zakládat na vlastních zkušenostech žadatele. To, co se stalo jeho přátelům, příbuzným a dalším členům stejné rasové nebo společenské skupiny, může totiž dokládat, že jeho obavy jsou opodstatněné. Stěžovatel proto žádá Nejvyšší správní soud, aby rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 21. 3. 2005 popírá oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové byla vydána v souladu s právními předpisy. Kasační stížnost podle žalovaného neobsahuje náležitosti vyžadované ust. § 106 odst. 1 s. ř. s., neboť se v ní neuvádí, ze kterého z důvodů vyjmenovaných v ust. § 103 odst. 1 stěžovatel rozhodnutí soudu napadá. Ke skutkovému stavu věci žalovaný konstatuje, že stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádné azylově relevantní důvody. Pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele a na vydané rozhodnutí.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Dne 22. 3. 2003 podal stěžovatel žádost o udělení azylu, kterou odůvodnil mimo jiné tím, že mu bylo uděleno správní vyhoštění. Pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl se stěžovatelem proveden dne 12. 5. 2003 v p. s. K. n. O. v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice. Zde stěžovatel uvedl, že do ČR přicestoval v červenci

2002 na turistické vízum, po jeho vypršení pobýval v ČR nelegálně. Ukrajinu opustil poté, co jeho manželka vstoupila do satanistické sekty a začala na něj naléhat, aby tak učinil taktéž. Členové sekty po něm žádali, aby na ně přepsal byt a auto. Těmto žádostem nevyhověl. Snažil se manželku přesvědčit, aby ze sekty vystoupila, odmítla však. Odvedl proto jejich dvouleté dítě ke svým rodičům a sám odjel do Kyjeva. I zde se jej však členové sekty satanistů pokoušeli kontaktovat. Po marných snahách dohodnout se s nimi a přes zábrany opustit dítě pojal úmysl z Ukrajiny odjet. O azyl nepožádal hned po příjezdu, neboť o této možnosti nevěděl a také stále doufal, že se situace doma nějak urovná. Nestalo se však. Jiné problémy na Ukrajině ani potíže se státními institucemi neměl. Na otázku, zde se chce seznámit s obsahem zpráv o situaci na Ukrajině, vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění odpověděl, že ne, že se na Ukrajině narodil a zná to.

S jistou mírou shovívavosti při posuzování obsahových náležitostí kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že by důvody zde uvedené snad bylo lze podřadit ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a usoudit tak, že stěžovatel napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové pro vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl správním orgánem porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu takto uplatněných důvodů, avšak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud vycházel při posuzování kasační stížnosti ze skutkového stavu, jaký zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), zejména pak z výpovědí stěžovatele podaných v průběhu azylového řízení. Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatel podal žádost o azyl až po vydání rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, tedy ve snaze se tomuto vyhoštění vyhnout a legalizovat tak svůj pobyt na území České republiky. Jak správně uzavřel správní orgán, jakož i krajský soud, tento důvod není možné podřadit ust. § 12 zákona o azylu. Rovněž problémy s příslušníky sekty satanistů nelze klasifikovat jako pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu, neboť podle cit. ustanovení se za pronásledování považuje pouze ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. I kdyby v daném případě bylo lze aktivity členů satanistické sekty považovat za „opatření působící psychický nátlak“, není v daném případě možný závěr o tom, že by tyto byly státními orgány podporovány či trpěny za situace, kdy se stěžovatel o pomoc na státní orgány vůbec neobrátil. Jak správní orgán, tak i soud proto nepochybily, shledaly-li, že stěžovatel nesplňuje podmínky udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal pochybným rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 91 zákona o azylu.

Námítky porušení předpisů o řízení před správním orgánem neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými. Správní orgán zjistil skutečný stav věci přesně a úplně, rovněž důkazy, které si pro své rozhodnutí opatřil, byly pro učinění správného skutkového zjištění, jakož i správného právního závěru naprosto dostačující. Co se týče odkazu na články Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, není z kasační stížnosti zřejmé, jaké „záporné faktory“ či zkušenosti dalších osob má stěžovatel na mysli, a jakým způsobem by tedy měly citované články dopadat na konkrétní případ stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto k těmto odkazům nepřihlížel.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

S přihlédnutím k ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce stěžovatele prokazatelně žádné úkony právní služby ve prospěch stěžovatele nevykonával, Nejvyšší správní soud mu proto odměnu nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně 12. dubna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

